

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 43 PŽ-3961/2021-5

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maria Vukelića, predsjednika vijeća, Marine Veljak, suca izvjestitelja i Kamelije Parać, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja dr. TOBIASA WAGNERA iz Garmisch-Partenkirchena, Neue Regel Ventures, Musterstein str. 1, OIB 35150219507, Savezna Republika Njemačka, kojeg zastupa punomoćnik Marko Kallay, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Kallay i partneri, d.o.o. iz Zagreba, protiv tuženika ADRIA ČELIK d.o.o. u stečaju iz Kaštel Sućurca, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB 34606600284, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-638/2016-70 od 25. lipnja 2021., u sjednici vijeća održanoj 23. veljače 2022.

riješio je

Uvažavaju se tužiteljeva i tuženikova žalba, ukida se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-638/2016-70 od 25. lipnja 2021. i predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-638/2016-70 od 25. lipnja 2021. utvrđena je osnovanom tužiteljeva tražbina drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku kao stečajnom dužniku u iznosu od 13.922.483,46 kn (točka I. izreke), odbijen je kao neosnovan tužiteljev zahtjev za utvrđenje osnovanom njegove tražbine drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku kao stečajnom dužniku u iznosu od 6.132.952,23 kn (točka II. izreke) i tuženiku je naloženo tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 958.824,70 kn, a tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog postupka u iznosu od 723.050,30 kn je odbijen kao neosnovan (točka III. izreke presude).

2. U obrazloženju se u bitnom navodi da je tužitelj pravovremeno podnio tužbu nakon što mu je potraživanje koje se temelji na Ugovoru o prodaji potraživanja od 30. lipnja 2014. osporeno u stečajnom postupku nad tuženikom. Radi se o prodaji potraživanja iz devet ugovora, sklopljenih između društva Techcom GmbH i društva Adria Čelik d.o.o., od čega se sedam ugovora odnosi na isporuku robe, jedan na zakup i jedan na najam stvari. Tuženikov stečajni upravitelj je predmetnu tražbinu

osporio smatrajući da iz isprava koje je tužitelj dostavio uz prijavu tražbine ne proizlazi njezina utemeljenost, a tužitelj predmetno osporavanje smatra paušalnim. Tijekom ovog postupka tuženik je predlagao prekid postupka zbog toga što je u stečajnom postupku posl. broj St-45/15 rješenjem od 14. lipnja 2016. Trgovački sud u Splitu odbacio podnesak tužitelja od 8. lipnja 2016. pogrešno smatrajući da se radi o novoj prijavi tražbine. U obrazloženju se navodi da je, utvrdivši da se tužitelj podneskom od 8. lipnja 2016. očitovao na osnovanost i visinu potraživanja prema stečajnom dužniku, navodeći pritom da prijavljena tražbina u ukupnom iznosu od 2.632.948,29 EUR, preračunata u kune na dan otvaranja stečajnog postupka nad dužnikom iznosi ukupno 20.055.435,69 kn, ovaj sud rješenje od 14. lipnja 2016. rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-5447/16 od 27. rujna 2016. ukinuo. Otklonivši (primjenom njemačkog materijalnog prava) tuženikove prigovore da Ugovor o ustupu potraživanja, Ugovor o zajmu i Ugovor o najmu nisu valjano sklopljeni i da tuženik nije platio potraživanja iz ugovora o isporuci robe, na temelju financijsko knjigovodstvenog vještačenja koje je proveo sudski vještak Jere Brkan, te ocijenivši neosnovanim tuženikov prigovor da bi se u konkretnom slučaju radilo o tražbini s osnove zajma kojom se nadomješta kapital tuženika te da se stoga ne bi radilo o tražbini drugog višeg isplatnog reda nego o tražbini nižih isplatnih redova, prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj dokazao postojanje svog potraživanja prema tuženiku u iznosu od 20.055.435,69 kn (kao protuvrijednost tražbine u iznosu od 2.632.948,29 EUR) kao tražbine drugog višeg isplatnog reda. Međutim, prvostupanjski sud je, s obzirom na to da su svi računi koji su dospjeli na naplatu unatrag tri godine od prijave tražbine i ranije, odnosno koji su dospjeli do 14. prosinca 2012., primjenom odredbe članka 228., 229., 241. i 245. stavka 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21; dalje: ZOO) tuženikov prigovor zastare ocijenio djelomično osnovanim.

3. Protiv točke II. i dijela točke III. izreke opisane presude kojim je njegov zahtjev odbijen žali se tužitelj iz svih žalbenih razloga, navodeći da je sud odlučio na temelju pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešno određivši vrijeme dospjeća pojedine obveze, na koje je potom pogrešno primijenio materijalno pravo, pri čemu nije naveo razloge o odlučnim činjenicama, uz postojanje proturječnosti između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Zbog nezakonitosti točke II. izreke pobija i odluku kojom je u točki III. izreke presude odbijen njegov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 723.050,30 kn. Predlaže udovoljiti žalbi i preinačiti pobijanu presudu sukladno navodima žalbe, a podredno, ukinuti je u pobijanom dijelu i predmet vratiti na ponovno suđenje prvostupanjskom sudu. Zahtijeva naknadu parničnog troška u iznosu od 130.000,00 kn.

4. Tuženik nije odgovorio na tužiteljevu žalbu.

5. Protiv točke I. i dijela točke III. izreke presude kojim mu je naloženo tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 958.824,70 kn žali se tuženik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene Zakona o obveznim odnosima, zbog bitne povrede i pogrešne primjene odredaba Zakona o parničnom postupku.

Prvenstveno, tuženik ustraje kod tvrdnje da je tužitelj u zakonskom roku prijavio tražbinu u valuti EUR, umjesto u kunskoj protuvrijednosti eura, zbog čega smatra da su prijava tražbine kao i predmetni tužbeni zahtjev protivni zakonskim odredbama. Tvrdi da je tužiteljevo potraživanje u cijelosti zastarjelo. Ustraje i kod tvrdnje da Ugovor o prodaji potraživanja od 30. lipnja 2014. nije potpisala osoba ovlaštena za zastupanje Techcom GmbH (jer je određeno skupno zastupanje), što se odnosi i na ugovore o zakupu i najmu, pri čemu smatra da teret dokazivanja negativne činjenice nije na njemu, nego da tužitelj mora dokazati da je ugovore potpisala ovlaštena osoba. Zatim, tuženik smatra da je prigovor zastare osnovan u cijelosti. Tuženik naglašava i da je odluka pogrešno utemeljena na nalazu i mišljenju sudskog vještaka Jere Brkana s obzirom na to da je on u svom nalazu i mišljenju najprije naveo da nije moguće utvrditi je li tuženik vršio uplate po osnovi računa iz ugovora koji su bili predmet ugovora o prodaji potraživanja, odnosno da vještačenje nije moguće provesti, a naknadno je, premda se okolnosti nisu promijenile, naveo da potraživanje tužitelja postoji. Na tako kontradiktornom nalazu i mišljenju nije trebalo utemeljiti sudsku odluku. Predlaže prihvatiti njegovu žalbu i sukladno njenim navodima tužbeni zahtjev u cijelosti odbiti, a podredno, ukinuti pobijani dio presude i predmet u tom dijelu vratiti na ponovno suđenje prvostupanjskom sudu. Zahtijeva naknadu troška žalbe u iznosu od 166.250,00 kn.

6. Tužitelj je odgovorio na tuženikovu žalbu navodeći da tuženik pogrešno smatra da ugovori nisu potpisani od strane ovlaštenih osoba, navodeći da su navodi žalbe paušalni te ukazujući na njenu neosnovanost, slijedom čega predlaže da je ovaj sud odbije i tužitelju dosudi trošak odgovora na žalbu u iznosu od 121.250,00 kn.

7. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka USRH, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13, 89/14, 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. tog Zakona, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da su žalbe osnovane.

8. Predmet spora je zahtjev tužitelja, kao stečajnog vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, za utvrđenje osnovanom njegove tražbine prema tuženiku u iznosu od 20.055.435,69 kn, koju mu je u stečajnom postupku, koji je nad tuženikom otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-45/15 od 18. studenog 2015., stečajni upravitelj osporio te je rješenjem suda od 5. rujna 2016. upućen u roku od osam dana od primitka tog rješenja pokrenuti parnicu protiv tuženika radi utvrđenja osporene tražbine.

Nije sporno da je tužba pravovremena.

9. Neosnovano tuženik u žalbi tvrdi da, kako je tužitelj u zakonskom roku prijavio tražbinu u valuti EUR, umjesto u kunskoj protuvrijednosti eura, prijava tražbine kao i predmetni tužbeni zahtjev protivni zakonskim odredbama.

O tome je pravomoćno odlučeno rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-45/15 od 5. rujna 2016. u kojem je iznijet stav da tužiteljev podnesak od 8. lipnja 2016. ne predstavlja novu prijavu tražbine nego se radi samo o podnesku kojim je tužitelj pojasnio svoju u zakonskom roku prijavljenu tražbinu.

Dakle, tužitelj je tražbinu prijavio u iznosu od 20.055.435,69 kn, ona mu je u tom iznosu osporena i on u ovoj parnici traži utvrđenje upravo te tražbine, sukladno odredbi članka 180. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12, 45/13; dalje: SZ) prema kojoj se utvrđenje u parnici može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i isplatnom redu kako je ona označena u prijavi ili na ispitnom ročištu.

10. Tražbina koja je predmet spora temelji se na Ugovoru o prodaji potraživanja kojeg su 30. lipnja 2014. sklopili tužitelj kao kupac i društvo Techcom GmbH iz Njemačke kao prodavatelj. Tim Ugovorom je prodavatelj na tužitelja prenio potraživanja koja ima prema društvu Adria Čelik d.o.o. iz Kaštel Sućurca u ukupnom iznosu od 2.632.948,29 EUR, koja prema njemu ima na temelju devet ugovora:

a) Ugovora o isporuci br. 218-12-03832, od 1. rujna 2012., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Fe Magnetit d.o.o., u ukupnom iznosu od 881.124,60 EUR;

b) Ugovora o isporuci br. 218-12-03881, od 17. kolovoza 2012., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Fe Magnetit d.o.o., u ukupnom iznosu od 526.284,21 EUR;

c) Ugovora o isporuci br. 218-12-03904, od 7. kolovoza 2012., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Fe Magnetit d.o.o., u ukupnom iznosu od 27.885,62 EUR;

d) Ugovora o isporuci br. 376-12-03916, od 31. svibnja 2012., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Adria čelik d.o.o., u ukupnom iznosu od 342.785,48 EUR;

e) Ugovora o isporuci br. 386-13-03927, od 1. travnja 2013., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Adria Čelik d.o.o., u ukupnom iznosu od 188.249,83 EUR;

f) Ugovora o isporuci br. 376-13-03935-1, od 1. travnja 2014., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Adria čelik d.o.o., u ukupnom iznosu od 342.465,54 EUR;

g) Ugovora o zakupu br. 376-13-03951, od 1. kolovoza 2013., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Adria čelik d.o.o., u ukupnom iznosu od 16.500,00 EUR;

h) Ugovora o najmu br. 376-13-03952, od 1. kolovoza 2013., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Adria čelik d.o.o., u ukupnom iznosu od 48.992,00 EUR;

i) Ugovora o isporuci br. 376-12-04020, od 1. kolovoza 2012., sklopljenog između trgovačkih društava Techcom GmbH i Adria čelik d.o.o., u ukupnom iznosu od 258.661,01 EUR.

Tužitelj je naveo, vezano za potraživanja iz ugovora navedenih pod točkama a), b) i c), da je društvo Fe Magnetit d.o.o. iz Splita na temelju ugovora o pripajanju od 24. ožujka 2014. pripojeno tuženiku, slijedom čega je tuženik preuzeo sva prava i obveze društva Fe Magnetit d.o.o. iz navedenih ugovora iz točaka a), b) i c), napomenuvši da navedena potraživanja tužitelja nisu nikada isplaćena niti su na bilo koji drugi način prestala, iako je riječ o potraživanjima koja su u cijelosti osnovana na zakonu i na gore navedenim pravnim poslovima.

11. Tuženik u žalbi ustraje i kod tvrdnje da Ugovor o prodaji potraživanja od 30. lipnja 2014. nije potpisala osoba ovlaštena za zastupanje Techcom GmbH, što se odnosi i na ugovore o zakupu i najmu.

Iz Izvatka iz registra Trgovačkog registra Općinskog suda u Munchenu od 23. kolovoza 2016. (list 123.-137. spisa), kojeg je u spis dostavio tužitelj, proizlazi da je, prema upisu koji je u sudskom registru izvršen 20. siječnja 2011., osoba koja je potpisala Ugovor o prodaji potraživanja od 30. lipnja 2014., Edgar Schumacher, imenovan za direktora društva Techcom GmbH s ovlaštenjem za pojedinačno zastupanje. Nadalje, tužitelj je uz podnesak od 26. ožujka 2021. priložio u spis i izjavu Edgara Schumachera iz Münchena, Savezna Republika Njemačka, na kojoj je njegov potpis ovjeren kod Javnog bilježnika Konrada Lautnera u Munchenu pod brojem 0457 L/2021 od 16. ožujka 2021. s nadovjerom (apostille) od 17. ožujka 2021. (list 567.-645. spisa), a u kojoj izjavi on, pod materijalnom i kaznenom odgovornošću, potvrđuje da je osobno, kao osoba ovlaštena za zastupanje prodavatelja Techcom GmbH, potpisao naprijed navedeni Ugovor o prodaji potraživanja od 30. lipnja 2014. s tužiteljem kao kupcem, uz navođenje da je taj Ugovor na strani kupca osobno potpisao dr. Tobias Wagner. Ovu izjavu i ove isprave tuženik nije nikad tijekom ovog postupka osporio, što znači da je je tuženikov navod neosnovan.

12. Tuženik neosnovano navodi i da je pobijana presuda pogrešno utemeljena na nalazu i mišljenju sudskog vještaka Jere Brkana s obzirom na to da je on najprije naveo da vještačenje nije moguće provesti odnosno da nije moguće utvrditi je li tuženik vršio uplate po osnovi računa iz ugovora koji su predmet ugovora o prodaji potraživanja, a naknadno je, premda se okolnosti nisu promijenile, naveo da potraživanje tužitelja postoji.

U vezi toga činjenice su sljedeće: rješenjem od 12. rujna 2018. Jeri Brkanu povjereno je provesti financijsko vještačenje koje je određeno radi provjere tuženikovih uplata po osnovi ugovora o prodaji potraživanja i ugovora iz kojih su potraživanja prodana te radi utvrđenja točnosti visine potraživanja kojeg je tužitelj prijavio u stečajnom postupku i utvrđenja je li tuženik društvu Techcom GmbH plaćao potraživanja koja su predmet ugovora o prodaji, sve na temelju uvida u isprave u spisu i u tuženikovu dokumentaciju.

Podneskom od 11. siječnja 2019. sudski vještak Jere Brkan je, nakon proučavanja spisa ocijenio da je potrebna dodatna dokumentacija tuženika, koju je on od tuženika zatražio, a koju mu tuženik nije dostavio, pa je vratio parnični spis bez obavljenog vještačenja.

S obzirom na to da mu je nakon toga određene isprave dostavio tužitelj, određeno je vještačenje isključivo na okolnost točnosti visine potraživanja koje je tužitelj prijavio u stečajnom postupku.

U nalazu i mišljenju od 22. lipnja 2020. sudski vještak Jere Brkan je naveo da na dan prijave potraživanja prema dokumentaciji koja se nalazi u spisu postoji potraživanje tužitelja prema tuženiku u iznosu od 2.480.829,72 EUR što u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na taj dan iznosi 18.915.225,13 kn. Vještak je utvrdio da je tuženik od tužitelja primio sve račune koji se nalaze u spisu, utvrdio je da su računi koje je trgovačko društvo Fe Magnetit d.o.o. (a koje je naknadno pripojeno tuženiku) pod A., B. i C. potpisani i da su unijeti brojevi ulaznih računa iz čega proizlazi da su evidentirani u knjizi ulaznih računa tuženika pa time i knjiženi u poslovne knjige tuženika, da je tuženik primio račune od D. do I. i u njih unio broj urudžbenog zapisnika i broj uvoza označivši ih oznakom U (uvoz) i brojem te da se u spisu ne nalazi dokaz o eventualnom povratu nekog računa radi reklamacije od strane tuženika (list 494.-502. spisa).

Tuženik je opisanom nalazu i mišljenju vještaka prigovorio paušalno osporivši valjanost isprava na kojima je utemeljeno mišljenje, ustvrdio je da je vještak pogrešno utvrdio visinu potraživanja te prigovorio da prilikom utvrđivanja visine potraživanja nije uzeo u obzir istaknuti prigovor zastare.

Nakon što je tužitelj podneskom od 3. srpnja 2020. u spis dostavio još neke račune i narudžbenice (list 508.-518. spisa), na temelju čega je predložio dopunu nalaza i mišljenja, sudski vještak Jere Brkan je dopunio svoj nalaz i mišljenje tako da je utvrdio da na dan prijave potraživanja prema dokumentaciji koja se sada nalazi u spisu postoji potraživanje tužitelja prema tuženiku u iznosu od 2.632.948,66 EUR koje u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na taj dan iznosi 20.075.064,50 kn.

Tužitelj se s nalazom i mišljenjem sudskog vještaka složio, sudski vještak je na ročištu u prisutnosti punomoćnika tužitelja i tuženika ostao kod svog nalaza i mišljenja, kojem ni tuženik nije prigovorio. Na tom ročištu tuženik je, osim što je ustrajao kod tvrdnje da je riječ o tražbini s osnove zajma kojim se nadomješta kapital, naveo da nije mogao platiti predmetni dug zbog nedostatka sredstava, iz razloga što je u ugovorima sklopljenim između tuženika i društva Techcom GmbH, koje je tužitelju prodalo predmetna potraživanja dogovoreno da se novčani iznosi iz tih ugovora stavljaju na raspolaganje Adria Čeliku (tuženiku) radi financiranja obveza.

Iz navedenog je jasno vidljivo da vještačenje tuženikovih uplata nije moglo biti provedeno iz razloga što tuženik vještaku nije dostavio određene isprave, zbog čega je predmet vještačenja promijenjen tako da je vještak na temelju isprava s kojima je raspolagao mogao utvrditi određene činjenice.

13. Tuženik u žalbi neosnovano ustraje i kod tvrdnje da utuženo potraživanje ima osnovu u zajmu kojim se nadomješta kapital te da se stoga ne radi o tražbini drugog višeg isplatnog reda nego o tražbini nižih isplatnih redova. Naime, Techom GmbH kao član društva tuženika nije tuženiku dao zajam te nisu ispunjeni uvjeti iz članka 408. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 111/93, 34/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 152/11, 111/12, 68/13; dalje: ZTD) nego je riječ o potraživanjima koja se temelje na ugovorima o prodaji robe i pružanju usluga te ugovorima o zakupu i najmu.

14. Tuženik i u žalbi ustraje kod prigovora zastare u odnosu na ukupno utuženo potraživanje, bez obrazloženja.

15. Tužitelj pak u žalbi tvrdi da je prigovor zastare neosnovan u cijelosti, u odnosu na potraživanje iz svih utuženih računa. On u žalbi navodi da je sud pogrešno utvrdio da je prvih osam računa izdanih na temelju Ugovora o isporuci broj 218-12-03832 od 1. rujna 2012. dospjelo na naplatu u razdoblju od 14. rujna do 5. prosinca 2012., i da je prvih 14 računa izdanih na temelju Ugovora o isporuci broj 218-12-03881 od 17. kolovoza 2012. dospjelo na naplatu u razdoblju od 14. rujna do 5. prosinca 2012. slijedom čega da je potraživanje po spomenutih osam odnosno 14 računa u zastari.

16. Prvostupanjski sud je na pitanje valjanosti Ugovora o prodaji potraživanja od 30. lipnja 2014., zastupanja društva i instituta ustupa tražbine pravilno primijenio njemačko pravo, utvrdivši da su stranke ugovorile primjenu njemačkog prava, no odlučujući o prigovoru zastare pozvao se na odredbe članaka 228., 229., 241. i 245. stavka 4. Zakona o obveznim odnosima, zaključivši da su u zastari potraživanja iz svih računa koji su dospjeli na naplatu unatrag tri godine od prijave tražbine i ranije, odnosno koji su dospjeli do 14. prosinca 2012.

Budući da je u Ugovoru o prodaji potraživanja navedeno da se ugovorenim smatra isključivo pravo Savezne Republike Njemačke, a izričito je isključena primjena Bečke konvencije o pravu međunarodnih ugovora (točka 13.), prvostupanjski sud se pogrešno pozvao na odredbe Zakona o obveznim odnosima, jer se i na odluku o prigovoru zastare, s obzirom na to da se radi o materijalno-pravnom prigovoru, primjenjuje ugovoreno pravo, u ovom slučaju pravo Savezne Republike Njemačke.

17. Kako se radi o sadržaju stranog prava čiji sadržaj treba utvrditi, na temelju odredbe članka 369. stavka 1. i članka 370. ZPP-a pobijana presuda je ukinuta (uključujući i točku III. izreke s obzirom na to da prema odredbi članka 164. stavka 4. ZPP-a o zahtjevu za naknadu troškova sud odlučuje u presudi ili rješenju kojim se završava postupak pred tim sudom) i predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

18. U nastavku postupka sud će, uvažavajući iznijeto, pozvati stranke na podnošenje javne isprave o sadržaju prava Savezne Republike Njemačke u pogledu pravnog instituta zastare, te će po pribavi sadržaja tog prava ponovno odlučiti o istaknutom prigovoru zastare kao i o osnovanosti tužbenog zahtjeva, u skladu sa zakonom.

Zagreb, 23. veljače 2022.

Predsjednik vijeća
Mario Vukelić

Broj zapisa: **eb307-8bed6**

Kontrolni broj: **0ea02-e5227-403aa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MARIO VUKELIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.